

Butlletí d'AC Alt Penedès

L'informatiu trimestral | Desembre 2025

Benvinguts al butlletí oficial d'Aliança Catalana - Alt Penedès

La Declaració Unilateral d'Independència és un acte legítim de sobirania davant la impossibilitat d'exercir el dret d'autodeterminació dins l'Estat espanyol. Catalunya té història, llengua i institucions pròpies que justifiquen la seva condició de nació. L'Estat ha negat reiteradament vies democràtiques com el referèndum acordat, forçant una resposta unilateral. La independència permetria decidir lliurement sobre el nostre model polític, econòmic i social. **És, en definitiva, l'expressió del dret col·lectiu a viure en llibertat i plenitud democràtica.**

Esther Baldajos (Presidenta comarcal de l'Alt Penedès)

Aquest butlletí

Aquest butlletí neix amb l'objectiu de connectar amb la realitat del nostre territori i donar veu a les persones que en formen part. Volem que sigui molt més que una eina informativa: que esdevingui un espai viu de trobada, reflexió i acció.

Amb tu, avancem!

La nostra proposta política neix amb la ferma voluntat de treballar per la seguretat pública, per garantir que tots els ciutadans puguin viure i desenvolupar-se en un entorn segur i estable. **Ens comprometem a adoptar accions fermes i decidides per evitar les ocupacions il·legals en el mateix moment en què es produeixen, amb mecanismes ràpids i eficaços que protegeixin la propietat i els drets dels veïns.**

Ahora, volem defensar la qualitat dels serveis públics, que són l'espina dorsal de qualsevol societat justa. Els darrers anys, molts dels serveis bàsics han patit un procés de desmantellament impulsat per diversos partits polítics quan arriben al poder. Nosaltres, però, **apostem per recuperar i reforçar aquests serveis, per garantir l'educació, la sanitat, l'atenció social i la seguretat en condicions dignes i de qualitat per a tots.**

Un dels àmbits més necessitats de millora és el transport públic, que actualment és un autèntic desastre. És intolerable que els ciutadans no puguin comptar amb un sistema de transport fiable que els permeti arribar a temps a les seves destinacions. **Ens comprometem a fer tot el que calgui per modernitzar i optimitzar les infraestructures i serveis de transport, garantint una connexió eficient, puntual i segura per a tothom.**

Treballarem sense descans per un futur millor per a tothom, amb compromís, seriositat i responsabilitat.

Gràcies per ser-hi!

Comitè comarcal de l'Alt Penedès

La nova executiva

L'any 2024 es va constituir la **primera executiva comarcal d'Aliança Catalana a l'Alt Penedès**. L'equip el compon l'Esther Baldajos (presidència), la Sílvia Martín (organització), en Joan Roviralta (tresoreria), el Jordi Rué (comunicació), l'Òscar Falcón (actes i parades), el Francesc Xavier Rocafull (política institucional), la Laura Muñoz (coordinació de plens), la Núria Coral (grups i programa), el Pere Zapater (responsable de Sant Sadurní d'Noya), la Mercè Jiménez (responsable de Santa Margarida i els Monjos), el Joan Carles Valle (responsable de Vilafranca del Penedès) i el Josep Sort (assessoria política municipal).

Un equip decidit a enfortir el projecte independentista des de la base i al servei de la nació catalana.

Busquem persones compromeses amb les nostres viles, decidides a canviar-ho tot!

Envia un correu a: altpenedes@aliancatalana.com

O truca al: **683 40 60 21** - També a , i

Ens podreu trobar a : **@AltPenedesAC**

Parades informatives

Al llarg d'aquest any, hem estat presents a places i carrers de l'Alt Penedès (Gelida, La Granada, Mediona, Sant Sadurní d'Anoia, Santa Margarida i els Monjos, Vilafranca del Penedès) amb esforç, constància i compromís. Cada parada ha estat una oportunitat per compartir el projecte d'una Catalunya lliure i sobirana. **Gràcies per escoltar-nos, per sumar-vos i per fer vostra aquesta lluita que també és de país.**

Trobades comarcals

Fem trobades regulars amb **afiliats** i amb **persones interessades** a formar part del nostre projecte.

Cicles de Conferències de l'Alt Penedès

Vam iniciar el **I Cicle de Conferències de l'Alt Penedès** amb Jordi Castellà, que va exposar amb claredat l'espoli fiscal crònic que pateix Catalunya des de fa segles. Sense sobirania, no hi ha futur: Espanya ens escanya econòmicament i ens nega els recursos per viure amb dignitat.

La segona xerrada del cicle va comptar amb l'Àngels Folch, que va alertar sobre la situació crítica del català. Sense llengua, no hi ha nació. Cal parlar-la sempre, exigir-ne l'ús institucional i consumir cultura en català per defensar la nostra identitat col·lectiva.

Dins el **II Cicle de Conferències de l'Alt Penedès**, vam reflexionar sobre el periodisme modern amb Sergi Maraña, Carles Valbuena, Joan Enric Vidal i Jaume Recasens. Els ponents van denunciar la manipulació informativa, la censura encoberta i la dependència dels mitjans públics i privats del poder polític i econòmic. També van destacar la necessitat de crear espais comunicatius propis, amb una mirada nacional catalana i lliure de servituds ideològiques. Es va posar de manifest que sense veritat no hi ha democràcia real, i que cal un periodisme valent que defensi el país, la llengua i la llibertat d'expressió.

Sant Jordi 2025: Defensar la cultura és defensar la nació.

Aquest Sant Jordi vam ser a la Rambla per reivindicar la nostra llengua i identitat. **El català retrocedeix, però nosaltres no defallim.** El defensem arreu, amb orgull, compromís.

Amb una mirada arrelada a l'Alt Penedès, volem enfortir la nostra identitat, fomentar la convivència i recuperar el seny i l'ordre que ens defineixen com a comunitat.

Aquest projecte neix escoltant les inquietuds dels afiliats, compartint els valors dels nostres simpatitzants, donant resposta a les necessitats reals dels municipis. La teva veu compta, i la teva implicació és clau per fer créixer aquest moviment.

T'hi afegeixes? Participa, proposa, opina. Plegats convertirem aquest butlletí en una eina transformadora al servei del nostre territori.

Lluís Areny, Secretari de Comunicació d'Aliança Catalana

Quina és la principal lliçó que els polítics actuals no han après de la història?

Un poble que renuncia a ser amo del seu destí està condemnat a desaparèixer. La història ens ho recorda: totes les nacions que s'han deixat diluir per pressions externes —culturals, demogràfiques o polítiques— han acabat perdent la seva identitat i extingint-se.

El problema que tenim avui és que molts polítics dels qui s'autoanomenen independentistes viuen instal·lats en un marc mental de submissió. Parlen d'independència com si Catalunya fos una part d'Espanya que s'ha de "separar". I no: Catalunya és una nació que viu sotmesa des del 1714. Això canvia completament la perspectiva.

Si volem sobreviure com a poble, hem de recuperar un marc mental propi de nació. Hem de defensar sense complexos la nostra llengua, la nostra cultura i la nostra sobirania. I el camí no és gestionar engrunes dins d'un estat que ens vol dissolts, sinó restituir el nostre Estat i expulsar l'Estat espanyol i el francès de Catalunya. Aquest és l'únic horitzó possible per garantir el futur del nostre poble.

Quin paper hauria d'assumir Catalunya en la transició energètica?

Catalunya ha d'assumir un paper actiu i valent en la transició energètica. No ens podem permetre continuar depenent de més del 80% d'energia de fora. Això ens fa vulnerables i ens resta futur.

El nostre paper ha de ser doble:

Primer, garantir una energia assequible i segura per a tothom.

Això vol dir apostar per un model que combini renovables amb tecnologies nuclears modernes, com els petits reactors modulars (SMR), que són segurs, flexibles i molt més eficients. Aquesta combinació ens permetria tenir una base d'energia estable i, alhora, aprofitar fonts verdes per reduir costos i cuidar el medi ambient.

Segon, posar les bases de la sobirania energètica.

Catalunya, abans de restituir el seu Estat, ha de poder-se valer energèticament per si mateixa. Un país que encara depèn d'altres per encendre un llum no pot proclamar la seva llibertat. Per això és incomprensible que partits com ERC o Junts s'abstinguin davant el tancament de les nuclears d'Ascó i Vandellòs, ja que són zones preparades per acollir aquesta nova generació de tecnologia nuclear i projectes com la hidroelèctrica reversible, que ens ajudaria a emmagatzemar energia i evitar perdre'n.

Alhora, Catalunya pot liderar un model que reactivi el territori: apostar per la biomassa per netejar boscos i donar feina al món rural, crear habitatge i indústria al voltant dels nous pols energètics i donar estabilitat a llarg termini a famílies i empreses.

Com interpretes l'allunyament de la població respecte de la classe política actual?

La veritat és que costa d'entendre com encara hi ha gent que confia en la classe política tal com funciona avui. Ens prometen de tot, ens venen il·lusions i discursos solemnes... però quan arriba l'hora de la veritat, no fan res o fan exactament el contrari del que havien dit.

Molts polítics han convertit la política en una professió còmoda, en un refugi personal, no pas en un servei al país. Han après l'ofici de prometre sense cap intenció de complir, i l'art d'enganyar el poble amb paraules boniques que s'esvaeixen tan bon punt tanquen la porta dels despatxos.

La seva màxima és simple: dir el que la gent vol sentir per continuar manant. I quan no funciona, canvien el discurs, els principis i fins i tot les conviccions amb la mateixa facilitat que es canvia de camisa.

Aquesta és la realitat incòmoda: tenim una classe política que viu de prometre i sobreviu incomplint. Han buidat la política del seu sentit noble i l'han convertida en un exercici de cinisme continu.

La política hauria de ser el lloc on es construeix el bé comú. En canvi, massa sovint és només l'escenari on uns quants interpreten el paper que toca per continuar asseguts a la cadira.

Per això jo soc d'Aliança Catalana.

Perquè estic cansat de polítics que enganyen, que fan veure que treballen mentre només pensen en la seva cadira. Aliança Catalana no neix per viure de la política, sinó per fer política nacionalista, política que serveixi, que protegeixi i que dignifiqui Catalunya.

Això és el que ens diferencia: No venim a viure de la política, venim a donar llarga vida a Catalunya.

Quina és la teva línia vermella en política?

La meua línia vermella en política és molt clara: qualsevol decisió que posi en risc la identitat, la llengua o la continuïtat del poble català.

Tot el que impliqui diluir-nos, subordinar-nos o convertir Catalunya en un territori sense ànima, sense catalanitat i sense poder polític propi és, per mi, absolutament inacceptable.

Hi ha qui entra a política per el seu propi interès, per gestionar engrunes; jo hi soc per defensar una nació. I una nació no es defensa cedint, rebaixant principis o buscant l'aplaudiment fàcil. La meua línia vermella és aquesta: no avalaré mai res que desfiguri qui som, que ens sotmeti a l'Estat artificial espanyol o que obri la porta a models culturals que no respecten els nostres valors occidentals.

Catalunya no és negociable.

Quin llibre, pel·lícula o experiència ha canviat la teua manera de veure la política o el país?

Cap llibre m'ha canviat la manera de veure la política. Però sí que recomano 1984. A vegades em pregunto si el wokisme ha llegit Orwell o si Orwell va profetitzar el món que avui patim.

Vivim sota una ideologia que ho dissol tot: llengua, arrels, identitat, realitat. Una ideologia que disfressa la destrucció d'humanitarisme i la submissió de progrés. Una ideologia que vol un poble dòcil, desarrelat i silenciàt.

El wokisme ha convertit el sentit comú en delictes.

Ha convertit la tradició en sospita.

Ha convertit la diferència legítima en enemic.

I ha convertit les nacions en territoris sense memòria, sense continuïtat i sense orgull.

Això no és espontani. Forma part d'un corrent global que desfà tot el que manté viu un poble. Per això la batalla és doble: defensar Catalunya i defensar la veritat. Sense veritat, una nació es desintegra.

Aquesta ideologia governa avui Catalunya. I molts encara no entenen què significa deixar el país en mans d'aquells que el volen convertir en un parc temàtic multicultural. La política no és un discurs ni un gest per quedar bé. La política et pot aixecar... o et pot destruir. I a nosaltres ens estan destruint sistemàticament.

El que m'ha fet obrir els ulls no és cap llibre: són les vivències. Veure com ser català, parlar català i viure com a català s'ha convertit en un acte de resistència. Veure com, darrere del fals progressisme, hem anat cedint espais, drets i dignitat.

Hem arribat a un punt ridícul i tràgic: un català demana un cafè i no sap si l'entendran. I si el demanes amb normalitat, encara ets tu qui incomoda. M'han arribat a etzibar un "racista" per parlar la meua llengua al meu país.

Som al llindar d'un país que s'esvaeix. I quan ho veus clar, entens que la lluita no és opcional. És un deure. Ens cal seny i ordre!

La història del nostre país és plena de moments que ens recorden la voluntat col·lectiva de viure en llibertat. Des de la guerra de Successió i la pèrdua imparabile de les nostres institucions des de l'11 de setembre de 1714, fins a les experiències més recents de mobilització popular, el fil conductor ha estat sempre el mateix: la resistència d'un poble que no renuncia a ser sobirà. Avui, més de tres-cents anys després, el debat sobre la independència torna a ser al centre de l'escenari polític perquè la dependència de l'Estat espanyol ha demostrat límits insalvables, tant en l'àmbit econòmic com en el cultural i social.

Catalunya aporta cada any una riquesa que no retorna en forma de serveis ni d'inversions, i això genera una situació de dèficit estructural que condemna el país a viure per sota de les seves possibilitats. Aquesta sagnia econòmica s'afegeix a un marc legal i institucional que frena l'ús normal del català i que redueix els catalans a simples administrats d'un Estat que els veu com una perifèria, mai com a subjecte polític amb veu pròpia. El resultat és evident: manca de control sobre els recursos propis, pèrdua de capacitat decisòria i un futur hipotecat.

Davant aquesta realitat, l'independentisme que defensa Aliança Catalana no es planteja com un gest simbòlic, sinó com la necessitat urgent de construir un Estat propi capaç de garantir la seguretat, l'economia i la cultura dels catalans. No es tracta només de proclamar la independència, sinó de preparar-la amb rigor i de bastir les estructures que permetin funcionar com un país complet: des de les finances públiques fins a l'energia, des de la política exterior fins a la defensa. Un Estat amb plena capacitat de decidir com vol viure i de quina manera vol projectar-se al món.

En aquest camí, la llengua esdevé la clau de volta. El català ha de ser l'eix de cohesió social i l'element que defineixi la ciutadania del país. No és només un instrument de comunicació, sinó la garantia que la nació catalana continuarà sent ella mateixa enmig d'un context globalitzat. Acompanyar la defensa de la llengua amb un model educatiu plenament català i amb un compromís de país que faci valdre la nostra identitat és l'única manera de preservar la continuïtat històrica de la nació.

La independència també significa dotar-nos d'eines pròpies per afrontar els reptes de seguretat i de benestar. Un estat català necessita controlar les fronteres, gestionar la immigració i mantenir un ordre públic adaptat a les necessitats del territori. De la mateixa manera, cal apostar per la reindustrialització, per un model econòmic que prioritzi l'empresa catalana i per polítiques familiars que garanteixin el relleu generacional. La independència no és només una aspiració política, sinó una eina pràctica per millorar la vida de la gent.

La lliçó de la història és clara: els pobles que han volgut existir han hagut de lluitar per la seva sobirania. Catalunya no pot esperar eternament concessions d'un Estat que només entén la submissió. El futur depèn de la nostra capacitat per assumir la responsabilitat d'actuar i per fer possible el que durant segles ens han volgut negar. La independència no és un somni, és una necessitat i, sobretot, un deure amb les generacions que vindran.

Esther Baldajos

PENEDÈS

Quan parlem de *km 0* i de *sobirania alimentària*, no ens referim només a una manera de consumir, sinó a un model de vida i de futur. Apostar pel producte de proximitat significa escollir aliments que neixen a la nostra terra, cultivats per pagesos i productores del Penedès, que coneixen el valor del treball ben fet i que mantenen viva la nostra identitat.

Els beneficis socials són clars: donar suport a la pagesia local és garantir llocs de treball dignes, reforçar l'economia del territori i preservar la riquesa cultural i gastronòmica que fa única la nostra comarca. Cada cop que comprem directament a un productor local estem teixint vincles de confiança i proximitat.

També hi ha un impacte ambiental directe i positiu. Un aliment que recorre pocs quilòmetres genera menys emissions i menys residus. Això contribueix a lluitar contra el canvi climàtic i a preservar la biodiversitat. En un territori com el Penedès, on el paisatge agrícola forma part de la nostra identitat col·lectiva, és fonamental apostar per un model respectuós i sostenible.

La *sobirania alimentària*, com recorda Vandana Shiva, és el dret dels pobles a decidir què produeixen i què mengen. A Catalunya i al Penedès tenim el coneixement, la terra i la tradició per ser autosuficients, però això només serà possible si donem suport als circuits curts i a les iniciatives cooperatives. La pagesia no pot sobreviure si depèn exclusivament dels grans mercats globals, que sovint imposen preus baixos i pràctiques injustes.

Consumir productes de km 0 és, doncs, molt més que una moda: és una manera de cuidar la salut, de defensar el territori i de construir un futur més just i sostenible per a les generacions que vindran.

Al final, cada compra és una decisió política i una aposta pel món que volem. Si volem un Penedès viu, amb vinyes, horts, mercats i comunitats fortes, cal escollir el camí del *km 0 i la sobirania alimentària*.

Núria Coral

ALIANÇA PENEDÈS

Inseguretat a Catalunya: delinqüència importada i condemnes que no serveixen de res

Catalunya viu un problema de criminalitat que ja no es pot maquillar amb estadístiques. Als carrers de Barcelona, Tarragona, Girona o Lleida, la sensació d'inseguretat és compartida per veïns, comerciants i turistes. Furts, robatoris violents, baralles i agressions ja no són casos aïllats, sinó part d'un patró cada cop més visible. Una part significativa d'aquests delictes és comesa per immigrants en situació irregular, molts amb un historial de detencions que faria avergonyir qualsevol sistema judicial seriós.

El fenomen de la multireincidència és avui un dels grans fracassos de la justícia espanyola. Els mateixos delinqüents són detinguts una vegada i una altra, només per tornar al carrer en qüestió de dies o setmanes. De què serveix detenir algú pel seu enèsim robatori si la condemna és tan curta que ni tan sols aconsegueix apartar-lo del delicte durant un temps raonable? El resultat és un cercle viciós que mina la moral dels Mossos d'Esquadra i envia un missatge demolidor a la societat: delinquir surt barat.

Les dades ho confirmen. Entre 2021 i 2024, el nombre de multireincidents —persones amb set o més detencions— s'ha disparat un 140% a Catalunya. Només l'any 2024, 637 individus van ser detinguts un total de 6.993 vegades, enfront dels 265 que hi havia el 2021. Tot i que aquests multireincidents representen només un 4,1% dels detinguts per delictes patrimonials, el seu impacte en la percepció d'inseguretat és del tot desproporcionat.

El problema no és només la delinqüència, sinó la sensació d'impunitat que genera un sistema que deixa lliures reincidents en qüestió d'hores. Les condemnes són tan breus que esdevenen simbòliques, i la presó ha passat de ser un càstig a ser un simple lloc de pas, sense cap efecte dissuasiu real.

A més, mantenir un pres a Espanya no surt barat: uns 2.378 € al mes (78 € diaris), segons les xifres oficials, o 1.947 € (65 € diaris) segons altres càlculs. En qualsevol cas, el que resulta insostenible és gastar aquests diners en interns que entren i surten cada pocs dies per condemnes ridícules, alimentant un cicle que paguem tots.

Cada vegada més veus reclamen mesures clares: endurir les penes per als reincidents, expulsió immediata dels immigrants en situació irregular que delinqueixin, i un reforç de les polítiques de seguretat als barris més afectats. El que està en joc no és una estadística més, sinó la convivència ciutadana.

Catalunya no pot acceptar que una minoria de delinqüents marqui la vida diària de milions de persones. O es prenen decisions fermes i valentes, o l'espiral d'inseguretat continuarà creixent. La seguretat té un preu real, i no el podem pagar només amb la paciència dels qui volem viure en pau.

Òscar Falcón

PENEDÈS

Parades informatives

Fins ara hem estat presents a:

Gelida

La Granada

Mediona

Sant Sadurní d'Anoia

Santa Margarida i els Monjos

Vilafranca del Penedès

ALT
PENEDÈS